

Пролетарци от всички страни, съединявайте се!

Борба

Орган на Окръжния комитет на БКП

Окръжния народен съвет

и Окръжния комитет на Отечествения фронт — Велико Търново

Година XXXVI

1979

АПРИЛ

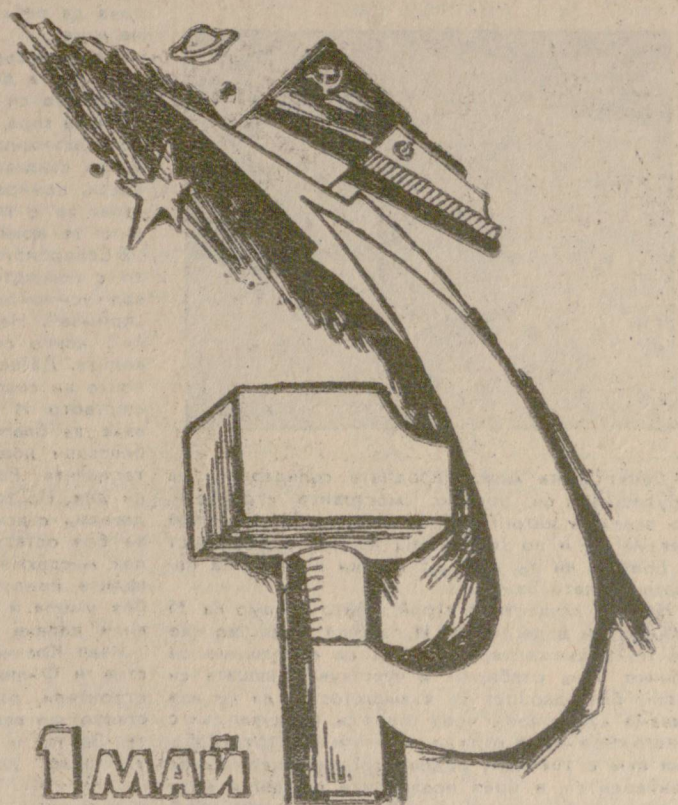
30

Понеделник

Всестранен и основен

брой 54 (4197)

Цена 1 стотинка

1 май

В чест на светлия ден

Трудените се от Свищовската община посрещат бойния празник на труда с ведро и радостно настроение. През първото тримесечие на годината те изпълниха по етоето обещание с 1.84 на сто.

Най-голям е приносът на многолюдния колектив на СХК „Свилоза“, който е носител на знамето на трудова-та слава на Министерството на химическата промишленост. Почти всички промишлени предприятия от Свищов изпълниха производствените си планове за четиримесечие то. Големи постижения отчитат колективът на ОССС „Дунав“ — Вардим и селско стопанските труженници от АПК „Дунав“.

Иван КУЛИНСКИ

Възторжено посреща първмайския празник и колективът на МЗ „Заря“ в Павлике. Планът за четиримесечие то е изпълнен 101.5 на сто, произведена е надпланова продукция за 40 000 лева. Голям дял за това имат първенците от основното производство — бригадите на Иван Гутев, Азатил Алиева и Ангел Иванов.

Венка ПЕТКОВА

ИЗЛОЖБА НА МЛАДИ СЪВЕТСКИ ХУДОЖНИЦИ

Вчера в изложбените зали на ул. „Васил Мавриков“ 1 във Велико Търново бе открита изложба от творби на млади съветски художници от РСФСР. Тя се организира от Дома на съветската наука и култура, Окръжния и общинския съвет за култура, Окръжния и общинския комитет за българо-съветска дружба.

Тук бяха Христо Станев, секретар на Окръжния комитет на БКП и председател на Окръжния комитет за българо-съветска дружба, Маргарита Кемалова, секретар на Окръжния комитет на БКП, Вел

ко Димов, секретар на общинския партийен комитет, творческият секретар на групата на великотърновските художници доп. Александър Терзиев, много граждани.

Председателят на Окръжния съвет за култура Мария Манава представи думата на Христо Станев за откриване на изложбата.

В изложбата са представени 71 творби — 36 живописни платна, 18 графики, 7 гоблени и 10 произведения на приложното изкуство.

Христо СТОЯНОВ

С изпълнен план

Животновъдите от окръга посрещат Първи май с нов, хубав успех. До 30 април на държавата са предадени над планово 1685 т мляко и 406 т птиче месо. Най-голям дял за тези успехи имат колективите на агрико-промишлените комплекси в Полски Гръмбеш, Свищов, Павликея, на ПтицекOMBината край Полиране и на ПАК — Горна Оряховица.

Емилия ПЕТКОВА

Достойна среща

С достойни трудови дела посрещат празника на труда Първи май колективът на консервен завод „Мияня“ в Полски Гръмбеш. С условията на новото производство — консервната „Сол с до матия задушка“ — бе хвана сезона и планът за първото тримесечие бе изпълнен със 150 000 лева.

Георги ЛАЗАРОВ

Трудова надпревара

В кампанията по залесяване първенци в социалистическото съревнование станаха залесителите от Горското стопанство в Горна Оряховица. Колективът още преди края на Седмичната на гората изпълни годишния си план като създаде над 31 000 джа нови гори.

Това подтикна Горско-гопанския комбинат във Велико Търново да организира традиционното предпръвомайско състезание за най-добра

залесителна тройка в района на стопанството-първенец. Надпреварата между деветте горски стопанства се състоя в горския разсадник край Джулюница, където демакните дадоха възможност за пълна изява на майсторството на залесителите звена.

На крижовите места се мисираха представителите на стопанствата от Елена и Буйновци.

Александър ЯНКОВ

Празникът, ние и Родината

Пак е май. Първият ден на сияйния май. Някога казваха, че този ден е празник на цветята. И ние яввахме, защото имаме много люляк и горите мамеха със зелена си ведрина. После разбрахме, че са ни лъгали. По лаважка алениеше кръв, чувахме конски тропот, клетви и плачове. А беше пролет и трябваше да се радваме и леем песнички...

После научихме, че този ден е кръстен с кръв. Стреляли са право в сърцата на тези, що творят благата. За щастие са искали достатъчно хляб и слънце. Защото са копнели за друг свят — без страдание и унижение, без глад и бездомни. Чикагските улици стават символ на класови битки, стачки и пролетарско единство. Оскърбени разбират силата на призивните слова: „Пролетарии от всички страни, съединявайте се!“ Сетне чули гласа на Ленин, гения на века: „Единството е необходимо на работническата класа. Разединените работници са нищо. Обединените работници са всичко!“ и още по-високо запявали химните на единението.

И премина този ден във вечността, за да остане врен син на пролетарната. Трудът стана неговото име, международната солидарност — неговото оръжие. Историята — неговата учителка, дала му най-силното учение — научения комунизъм. И стана този ден невиджано смел и горд, защото се сроди с революцията.

И сега, в този ден, пак ечат бойни песни, пак се реят пурпурни знамена. По всички континенти манифестира работническата солидарност, манифестира трудът и стремежът за мир, вечният копнеж за правда и свобода, за човешко щастие. Неповторима възхвала на прогреса, на красотата и живота, и протест срещу несправдата, тиранията и експлоатацията!

Винаги в този ден мислите ни се връщат към онова замаячно време в края

на века. Тогава Дядото хвърляше семената на алени те макове в родната угар. И ни се иска отново да минем по онези места край Янтра, където са творили предвестниците на новия живот Вела Благоева, Никола Габровски, Гаврил Георгиев... Да сведем глави пред подвига и пред саможертвата. И пак ще достигна до нас Киркова та песен — „Работници, работнички от вси страни сплотете се!“ И пак ще ехтят в нас гневните думи на Огнения пророк, разтърсили в Лайпциг имперския съд.

Родино, ти даде много на този празник. Затова той ни е още по-скъп и близък. За това го славим от високите скелци, от комините, забили връх в небесната вис, от водите и родните поля. И се прекланяме пред тези, що леят бетон, преработват метала и прекрояват стоманата, тъкат и карат локомотивите, орат и сеят, пред героите на труда, пред всички неуморни творци. Защото трудът у нас е началото на всичко добро. „Единствената мярка за достойнството на всеки трудящ човек в нашата страна е неговият влог във великото дело на всенародното до бруване“ — заяви другарят Тодор Живков.

Партийните директиви определиха най-добрия влог — високо качество и ефективно производство. И се множат трудовите победи, и директивите се наливат с живот. Върви Родината ни напред. И светът с уважение гонори за нея. А тя е силна. До нея е великата страна, първа ликвидирала експлоатацията и националния гнет. Само преди няколко дни вечно зеленото дърво на дружбата даде един от най-богатите си плодове. Родината ни влезе в космическия авангард на планетата. Родината ни, триннадесетвековна, тридесет и пет годишна — социалистическа, преобразена прегръща Първи май, своя май — трудов и лъчезарен.

Илия МАНЕВ

Плодове на съзнателния, ефективен труд

През последните години в нашата страна се води организирано движение за икономия на материални ресурси под названието „Национален конкурс за икономия на енергия и горива“. Само през миналата година в него участвуваша 356 предприятия и 101 индивидуални и колективни участници.

Резултатите показват високата ефективност на това движение. Реализираният през 1978 г. икономически ефект е над 23 милиона лева за промишлените предприятия и 3 200 000 лв за индивидуалните и колективните участници.

Наскоро бяха обявени и наградите от конкурса за 1978 г. На трето място в страната се класира колективът на СХК „Свилоза“ — Свищов. Парични награди получават

и колективите на Захарен комбинат и СК „Електроснабдяване“ — Горна Оряховица. В съревнованието сред индивидуалните и колективните участници е отличен колектив с ръководител Димитър Хаджи Иванов от Завода за телени зори и радиоприемници във Велико Търново.

В брой 6 на в. „Икономически живот“ от 7 февруари 1979 г. са публикувани условията на Четвъртия национален конкурс за икономия на енергия и горива. Необходимо е ръководствата на всички предприятия в окръга да се запознаят подробно с тях, да ги популяризират сред трудовите колективи, за да бъде участието ни в Националния конкурс още по-активно и резултатно.

Петър ВЕЛИЧКОВ

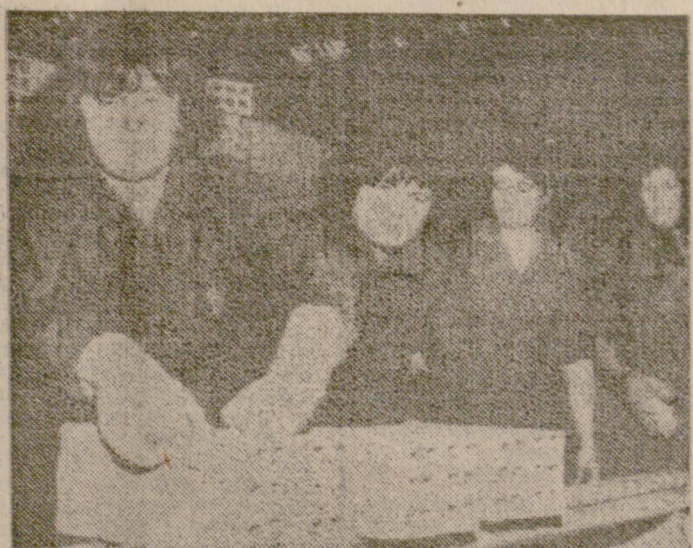
Завод, устремен в бъдещето

Дела на бутовските керамици • Голямата задача — реконструкцията и модернизацията

Дори и археолозите не могат да кажат, от кога водят началото си керамичното производство в този край. Именно на тези многовековни традиции е продължител керамичният завод „Бъдеще“ в Бутово, на тях гради успехите си.

Започнал като малка фабричка в годините преди на родната победа, със своето толкова обикновено и толкова твърдо производство — тухлите, днес заводът е със солиден принос в социалистическото строителство. И за да бъдат толкова прилежатели новите квартали на Велико Търново, принос имат и бутовските керамици, които са единственият производител в страната на облицовъчни тухли. А освен тях туки се произвеждат още десетина асортимента.

Осъзната отговорност — това е може би най-точната и явна характеристика за работата на колективна. Той показва своите възможности още през 1968 година, когато само за 3 месеца усвои проектната мощност на новостроящия цех в Бутово потвърждава ги и с всеки свой трудов делник. Заводът посреща празника на труда — Първи май с радостен отчет. Планът за четирите месеца е изпълнен по всички показатели, като над плана са произведени повече от

Нареждачките от бригадата на Петранка Петкова редом с пренасяният дневните си графици. Особено спорна бяха работата в дните пред Първи май.

Снимка Иван ДИМИТРОВ

600 000 тухли. Един успех, в основата на който е организираната на труда.

Бригадната организация на труда и стопанската сметка са въведени във всички шест подразделения на завода. Тяхното внедряване накарало всички да преоценят своята работа, да държат сметка за всеки разход, за качеството. В резултат на това само през

първото тримесечие на тази година себестойността бе намалена с 1 процент, плановата загуба с 4.5 на сто, а висотата на колективна в профсъюзния милиард ще бъде 54 000 лева.

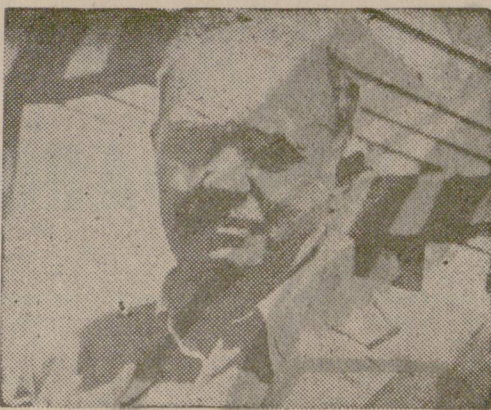
Каква роля се отделя на съревнованието в керамичния завод личи още при влизането в него. Екранът на съревнованието показва резултати

те на цеховете за деня и за месеца. Оттук минават всички и всеки ден хората знаят мястото на своя колектив. А освен екрана на съревнованието и таблото на първенците има упорита, всекидневна работа за мобилизиране силите на колектива, за разгаряне на трудовата надпревара, тъй в която дават 69-те първенци на завода. Сред тях заслужава да се споменат имената на Йордан Иванов, Марин Асенов, Костадин Добрева, Иван Неделчев, Иван Станев, Трифон Романов. От цеховете на първо място в прелъговмайското съревнование се нареждат „Крепост“ в Павликея, следван от „Бъдеще-2“ в Бутово.

Непрекъснато растящото търсене на продукцията на завода налага да се мисли за разширяване на производството. Избраният път е реконструкцията и модернизацията. В Бутово е изградено ново хале, доставени са машините и през август започна монтажът на българското оборудване. И през 1981 година, след завършване на реконструкцията, производството на завода ще се увеличи с 60 000 000 тухли. За да бъде още по-внушителен приносът на бутовските керамици за изграждането на селищните дворове, които израстват край нас.

Николай ТОМОВ

Двама герои за труда

Денят е на международната солидарност на трудещите се, но ние, мостовите строители, го знаем и като Празник на труда. И не изразяваме ли и по този начин нашата солидарност с братята ни по труд от всички кътчета на нашата планета Земя?

Нашият обществен строй, който е само на 35 години, ни даде много. И на това общество ние не по задължение, а с труд се отплащаме за всичко. Така разбирам и чувствавам нашата си нова благодарност за възможността да се изживяме единствено чрез труда си. Общуваем със много хора — все хора на строителния труд. Работил съм с тях като редовен строител, като извършващ, а през последните години и като директор. И винаги съм се чувствувал най-добре сред тези, които виждат смисъла на живота в

това да работят така, както никой не подозира, че могат.

Учудвал съм се често пъти, когато някои казват: „Мога да свърша това и това, но дайте ми един-какви си и ми осигурете допълнително още толкова хора, техника и не знам какво си още“. Те са дължници винаги на нашето общество. Те са които създават тъй наречените обективни трудности, намират ги и се барикадират или презастраховат с тях. Нито аз мога да вирия сред тях, нито те край мене. И се разделяме...

В Североизточна България няма река, върху която с помощта на моите хора да не съм надал усмирительна риза, казано на наш език „примка“. Над 180 са тези мостове — „примки“, които съхраняват разстоянията и обезопасяват водите. Да не говорим за стопанския им ефект, който ни свързва не само с хората, но и с обществото. И те не поставиха условия, не намериха за благодарност или награди. Тежаха ни безсънни нощи, води завличаха труда ни и материалите. Работели сме в почивни и празнични дни. Но това, което трябва да дадем, го давахме с всички сили и умения. Както се казва без остатък... И тогава ние празнувахме и пак мислехме за следващите обекти и за изде надите, които ще ни спождават. Мостостроители без умора и страх от трудностите. Често оста вили далече домашния уют.

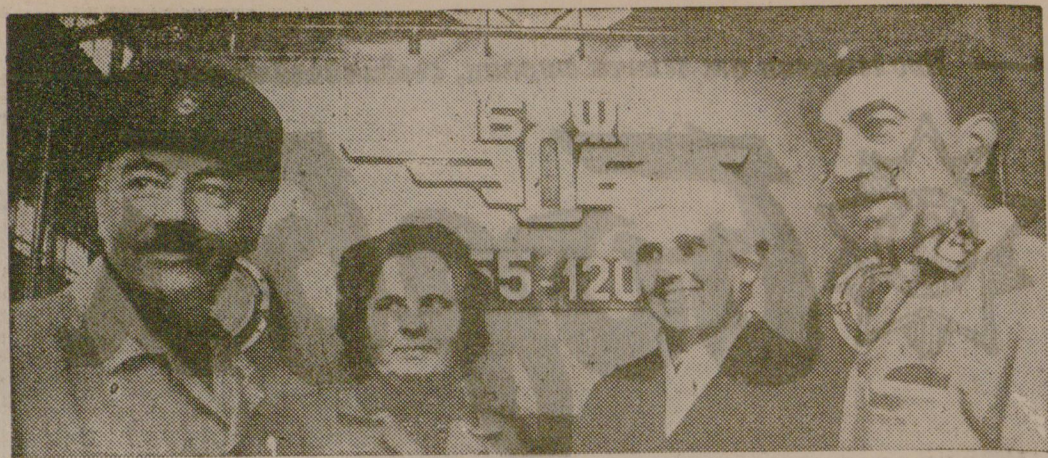
Иван Ковачев и Ненко Манасиев, Антон Христов и Филип Ибраимов и още много други строители, отдали се на професията, на обществото но все още малко познати на читателите. За тях и за хората като тях са днешния и утрешният ден!

Иван МИЧЕВ
Герой на социалистическия труд,
директор на СМУ „Мостострой“

Работя от петнадесетата си година и трудовият ми стаж скоро ще се мери с шест десетилетия. Много съм виждал и се убедих, че човек може да си пропави път в живота само с труд. За да ти спори, не е достатъчно единствено желание, трябва и много да знаеш. Една праскова да изрежеш трябва да познаваш и клонки, и пъпки, да мислиш.

Помня какво заварих някога родното си село Дъсково, когато се завърнах от Франция, виждам какво е сега. Радвам се, че направих, каквото беше по силите ми да запаля хората от село, от района по ошарстването, по розопроизводството. Помня откъде тръгнах, виждам какво сме постигнали, зная къде отиваме. И в основата на всичко това е трудът. Ако погледнеш, на него се крепи и човешкият живот. Затова, въпреки годините, не ми се стои настрана и тази година продължавам да съм в градината.

Никола МОШЕВ
Герой на социалистическия труд

Пред „фамилия герб“

Цифри и факти

● През 1978 г. в окръга са разкрити 31 нови обекта и са реконструирани и модернизирани други 57.

● Реализираният стоккооборот на 1 кв. м търговска площ възлиза на 3300 лева, като 57 на сто от общия стокооборот е получен по новите форми на търгуване.

● Започнаха работата крупни обекти, в които са концентрирани почти всички стоки, необходими за населението — във Велико Търново и Свищов — по 2 супермаркета, в Стара Загора — търговска сграда, в Горна Оряховица — ресторант и сладкарница и други.

● Отвориха врати новите сгради на комбината за услуги в Дебелец, Бяла черква, Първомайски. Разкрити са 12 нови ателиета, а броят на комплексните приемателни пунктове достигна 60.

● Все по-широко приложение намират новите, прогресивни форми на обслужване — абонаментно, чрез обменен фонд, ремонт по домовете, системата „Направи си сам“, даване на инструменти и съоръжения под наем.

От началната гара на спомена в посока: бъдещето

Историята на Локомотивно депо — Горна Оряховица и историята на семейство Муневци — две релси на една линия

Докато диктува, председател на профкома Петър Байчев гледа през прозорците на кабинета си. Две деца от основното училище го бяха помолили да им разкаже историята на Локомотивно депо.

Момичето старателно реди ред след ред в новичката тетрадка: „Депото е строено през 1913 година. В 1919 година избухна железничарската стачка. Тук са най-революционните настроените работници, — където е имало железници, е имало и добра революционна борба...“

„Дядо Илия сяда денем пред къщи и слуша свирките. Изкараха локомотивите в депото, пък чак тук, в Първомайски, се чува. И си спомня: ще изсирят бързият за Варна, а след малко ще зачука на вратата: хайде, Илия, ставай...“

Зашо в Асеново, нали е бил в депото в Горна Оряховица? Ами заради железничарската стачка. А стана ли въпрос за стачката, си спомня: събрали ги е Хараламби Стоянов, говорил по-рано, не спира даже като се мърват жандармите, ами само друго обръща да приказва. Всичките в депото — комунисти, даже книжки — имали. А който имал книжка — стачник станал. Знае ли, всички. И после тия всички тазят синя до колена към Севлиево — към ареста. Провързало му — избягал е оше един, млади били тогава, силни. Ама кой ти гледа, че си млад и си лев, че не е чужд имаш — за теб, Илия, нисте няма. Чак след десет години (сам знае как ги е прекарал) се „смилили“, ама мило стта излязла нещо къса, та стигнала само до Асеново, до голята стачка, в която жестоки спирки режат съня на късен, с мъжа прегръщали. Може да оредатата пепел да е било. Или от друго?

Завина ли се нява филм за депото, може да се заснемем бай Илия с грелото пред огнената паст да „осмурки“, „деветки“, „германки“, „туркини“. Младшизация! Пък той — все полпалвач. И когато като бързи влаковете годинките изтракали по релсите, и през 1944-та бай Илия се обрънал, зад гърба си бил струнал само планини сгур и (слава богу) къща за децата безброй заеми, изразбира се, до депото.

Петър Байчев крачи и мисли: как да обясни с няколко изречения толкова много промени, ще разберат ли децата истинския им смисъл?

„След Девети септември депото тръгна по нови, социалистически релси. Доставени бяха модерни парни машини. „Химикалната гоним думите му — икономическата интегритация, дизелови локомотиви, мотори от Унгария и Румъния, мощни светелски дизелови локомотиви, галено наричани „Альоша“, електрически моторвагонни влакове. И много „най“ — най-голямото депо в страната, най-труден участък на Балканския полуостров е жп линията Горна Оряховица — Дъбово, най-голяма част от влаковете се превозват от локомотивите на депото...“

Година преди четридесет и четвърта среднощните стълби на дядо Илия вече не са самотини — с него се прибира от работа и синът му, също Илия (досущ като в истинските династии, Илия първи и Илия втори). През четридесет и четвърта се пенсионира, ама продължението е ако — другият му син, Димитър.

И тук линията се раздвоила, но посоката си е една и съща: депото. Към него тръгват сутрин от бащината къща двамамата мъла и мъже. Там вече имало нужда да не от стачки, а от герийства. Точно тъй казва Илия — синът: големи герийства бяха след Девети. Нама локомотиви да извадим Червената армия — дотогава умислено не вървеше хубаво ремонтите, не да не возим германците. Трябало локомотиви. Не се налага тогавашният секретар на РМС Илия Мунев много да агитира. Събота, неделя — младите в депото, нощ станала — младите оше на работа.

И в тях им било трудно, като на баша им. Но макар да имал работни ръце и схватлив ум, дядо Илия останал там, дето почнал. Наследили синовете работните ръце и схватлив ум, и нали светел

пред тях зелен семафор, тръгнали по дългия тогава път от ученик до майстор-специалист. Докато си прави ремонтите с новата модерна техника, спира понякога Димитър на някои спирки-спомени. Вижда се преди Девети да държи изпит за кафа. Цялата техника — една маса с менгеме. Трябва да обработи краскопен лагер. Пък тогаз — кой да ти покаже, все ки си крие майсторлъка. Добре че майстор му бил свако му Цоньо. Сега — къде ти — специални курсове, два пъти в месеца инженери идат. Вижда се в първите години след Девети — туй паралели, прегретелни сандъци, паропроводни тръби, буксови лагери, ресори — стотици килограми, как на ръце ги вдигат. Какви ли не „маймунд жилици“ не измисляли — вериги, ръчни колички, малко от малко да облекчат работата. Затуй често казва: сега да пеш и да работиш...

И друга сметка е правил Димитър сега, няколко месеца преди пенсия — че в къщи не е живял толкова, колкото в депото. На него, специалиста с най-високия разред, ръководителя на група шлюсери от енергомеханичния цех, се възлага задача тъй отговорна — да прави качествени ремонти на съоръженията, да ги проверява и предпоставя белата оше преди да е станала. Када да дели къщата от депото, като е бил последователно партийен секретар на парния цех, председ

Деветдесет и една годишният дядо Илия: аз упитих синовете си към депото

дател на профкома, председател на комитетата за народен контрол... Снимка на таблото с надпис „Те са наши гордост“ не се слага току така.

Ако тръгнем по пътя на Илия: от 1944 — секретар на РМС, две години — секретар на възловия комитет на РМС, член на борото на Околийския комитет, Рационализатор, Ударник. Председател на комитетата за народен контрол. И артист — в театър към Дома на културата на работниците от транспорта цели 35 години.

Пред години го извикали на партийното бюро. Казали му: няма квалификация хора за зареждане на акумулаторите за дизелите. Пък работата е отговорна. Та партийното ти поръчише... И сега е там, електро-техник.

Пътуването ни стана дълго — май трябва да го продължим с експрес. Още пове че, че релсите пак се разминават — и Павлинка, и Митка, жените на Димитър и Илия, разбрали, изгледа, че заедно с него Муневци в живота им влиза и депото, та повече от десет години и те са там на работа.

И издниките — синовете Тошко и Емил и дъщерите на двамата братя са минали през депото. Емил е там вече десетина години. Но сега младите искат не само да порешат и изпращат влаковете, ами и те да са в тях. Скоростите са — други — не можем да им се сърдим.

А може би ще се върнат?

Таня ТОДОРОВА

Снимки Иван РУСКОВ

Не „смъртна присъда“, а гордост

Николай КАРАКОЛЕВ,

електроженит в комбината за инвестиционно машиностроене „Червена звезда“ — Дебелец, 47-годишен, женен — с 3 дъщери и 3 внуци, с 26-годишен стаж по специалността. Работи на сменен.

„Работя в цех „Монтажен“ от самото създаване на завода. В предприятието се произвеждат различни изделия, при които заварочната работа е една от основните и най-отворните. Напрежението е голямо. При изработката на изложбата на машините руднични ленти например се налага за една смяна да прай по 80 м заварочен шев, а в други случаи и повече. Работата ни не е лека, но едно е да се чувствуваш като при датък на машините, като безропотно животно, както е било в миналото, а сега — в капиталистическите предприятия, друго е да се чувствуваш като стопанин в предприетното, на когото всички гледат с уважение. Освен това с всяка измината година техническият прогрес подобрява все повече условията на труд. Внедрените агрегати за автоматично и полувотматично заваряване (в средата от външния ден дауокни) дават не само по-качествена заварка, но и повишават производителността и намаляват физическото натоварване. По-малък е и шумът при работа с тях. Освен това получаваме 6 дни допълнително към годишния отпуск за компенсация.

Не ня се и случвало да късаме собствените си дрехи по време на работа, защото получаваме годишно по два работни костюма и два чифта обувки, а ако се случи да ги износим или изгорим по-рано от определен срок, за менят ни ги след протоколен опис.

При нас работникът не се чувствуваш самотен, изолиран от хората. Край мен са все другари — заедно работим, заедно преодоляваме трудностите, заедно се веселим. В цеха се чувствуваше като в свой дом, а бригадата за мен като бригадира и за моите „момчета“ е като второ семейство. За нас майсторът не е омразен надзирател, а наш по-опитен другар, израсъл сшо от произходството, на чиято помощ винаги можем да разчитаме. Неговото идване в бригадата за нас е израз на внимание. От него няма вавид да се боим, защото най-големият контролор е собствено то ни съзнание. На бригад на организация сме и всеки знае, че от него самия зави си както личното възнаграждение, така и възнаграждението на бригадата. С други

думи, съществува психологическият климат, при който се създават най-високите трудови постижения. През последното тримесечие на миналата година бригадата ни бе излъчила чена за цехов първенец, всеки от нас безброй пъти е завовавал званието „Ударник“.

Много грижи се полагат за запазване и укрепване здравето на всеки работник. В завода има лекарски кабинет с пункт с лекар, двама фелдшери, зъболекар и медицинска сестра, има лаборатория и зала с апарати за профилатика. Два пъти годишно ни правят основни профилатични прегледи. В случай на заболяване работниците получават бърза медицинска помощ, осигуряват им се с предимство карти за почивка и лечение. В случай на по-дълго боледуване (такова оше не ми се е случвало) ни се изплащат болнични. Така е навсякъде. Всеки от нас може да прекара отпуската си, с намалена такса, в почивната ни станция във Вонеша вода или

Двама работника с една и съща професия, но от два различни свята — от света на капитала и света на социализма — разказват за себе си и за своята работа. И уж работата им е една и съща, а ти се струва, че наистиня съществени, електроженитът от КИМ „Червена звезда“ — Дебелец стои къде-къде по-високо от своя колега от Шатите. Защото едно е да се чувствуваш като придатък на машината, като обречен на бавна смърт от непосилния труд и нечовешките отношения, друго е да бъдеш стопанин на богатата, които произвеждаш.

В осигурените квартири на Черноморския бряг, в Хисаря, Вършец, Баня.

При нас се мисли как да се създадат по-добри условия за работа и почивка на работника, за да се задържи той в предприятието, а не да се изгони.

Гордея се с работата си и нито за миг не съм помислял да я сменя. На мен и на моята бригада разчитат, вярват ни. В момента бригадата извършва отговорна работа — заварява редуктори за нано в ГДР, изработваме и важни съоръжения за редица национални обекти в страната. Това голямо доверие ни радва, но и много ни задължава. И като прибавим и много готто постоянни грижи, и голямото уважение, с което ни обграждат заради нашия труд, става ясно защо работникът у нас чувствуваш трудовото си задължение не като „смъртна присъда“, а като гордост. Това е гордостта на свободния човек, стопанин на богатата, който държи в своя ръка настоящето и бъдещето си.

Фил СТОЛИНГС,

електроженит в заводите на Форд, в южната част на Чикаго. На двадесет и седм години е, неотдавна се е оженил. Работи трета смяна — от петнадесет и тридесет до полунощ.

„Автомобилът започва от мен, от първата заварка. След това преминава на друг конвейер и получава под, таван, врати. После го поставят на шаси. Конвейерите са стотици. Електроженит има квадратна ръкохватка с две бутончета: горното — за високо напрежение, а долното — за ниско. Апаратът е окачен на тавана под конвейера, който се движи в кръг, само че изтеглен, като яйце. Електроженитът стои на циментово възвишение...“

Тъпна на едно място с площ около два-три фута до среднощ. Можеш да спреш само, когато спреш конвейерът. Тридесет и две заварки в час, 8 часа на ден. Изчистил сам колко

се грижат повече, отколкото за теб. Повече ценят машината и внимание и отделият, а ти го разбираш и чувствуваш, като че ли машината е по-добра от теб.

По неволя се замисляш. Колко те ценят в сравнение с машината? Ако машината се повреди, ще дойде техникът да я поправи. А ако аз се повредя, просто ще ме отстранят и на моето място ще поставят друг. Те мислят само за едно — да не спре конвейерът.

В завода има медицинско обслужване — всъщност това е пункт за първа медицинска помощ. В нашата смяна няма лекар, а само две медицински сестри. На едната вратата има надпис: „Лаборатория“, а на другата — „Опелационна“ Но да си кажа правилната, страхувам се от тях. Страх ме е, че като се налярам, освен празни приказки от тях нищо няма да получа. Един път върху мен падна железен прът от стелаж — удар ми в гърдите и нарани цялата ми страна. До ри не ме изпратиха на рентген, а направо на работното място. Две седмици преди това отсъствах три дни и половина. Имах бронхит. А те казаха, че съм здрав, шом като нямам температура. Отидох си в къщи и частният лекар каза, че поне две седмици не трябва да мисля за работа. Но трябваше да не челя пари и следващия ден отидох. После се почувствувах доста зле и пролежах до следващия понеделник. А следващия ми се изкриви вратът. Когато вземеш апарата, тежко си цялото си тяло, налягаеш гръб, плещи, шия, колкото можеш. Чудното е, че не частните случаи не стават всеки ден. Ризите ми издържат само две седмици, протърват се, Понякога комби неонът прогаря, ръкавиците също.

Дали се гордея със своята работа? Как да се гордея — каквото и да покажеш — майстора, а той все едно, че не е чул и видял.

При Форд веднага се опитват да те прекършат. Виях да поставят човек с висок ръст там, където ръстът само пречи. Или пък обратно — някакъв мъник, където великанът ще е на място. Ввечерта доведоха един старец и го поставиха на моята операция. Връстник на моя баща, а знам, че такава работа не е по силите на баша ми. Според мен това е нечовешко. Работата трябва да бъде работата, а не смъртна присъда за човека. Но не се обаждам много и не търся с кого да се заяждам. Застъпвам се само, когато ме засяга лично или никой на конвейера изпадне в положение, в което аз мога да попадна.

Не ми харесва натискът, заплахата. Ще ви бъде ли приятно да ходите при някой си и да му казвате: „Може ли да отида до тоалетната?“. Ако майсторът ти има „зъб“, няма да ти разреши. Ще се направят че не е чул. Ако пък напусна без разрешение работното си място, ще ме уловят. Конвейерът непрекъснато се движи.

Тук си просто машина. Само че за истинските машини

Със стремеж към съвършенство

Нишки, нишки — десетки, хиляди, безброй. Тънки и нежни като паяжина, крехки като саване, те изпълняват здравето братство между българите и русите.

В първите години със свилени блясък на коприната с марка „Свилоса“ са вилели чисти от своето голямо сърце съветските пренамотвачки. Днес коприната на свилоския химически комбинат разнася славата на България в много страни. Но преди да поеме своя път, тя минава през две сръчни ръце...

Ритмично тракат машини, с шеметна скорост се въртят бобини като малки разноцветни слънца. Край една от машините в пех „Пренамотвач“ на Завода за изкуствена коприна при СХК „Свилоса“ — Свишов млада пъргава жена внимателно на блюдава движението на нишката: Иванка Пелова. Животът й е пътен, но из пълнен с любов към избраната професия, с приятното чувство за достойно изпълнен дълг.

— Тя е нашата гордост — работи на пет машини — казва началникът на смяна „Б“ Найден Найденов.

Трудовата биография на Иванка Пелова не блести с нещо изключително — биография на скромна, самоотвержена труженница. Постъпва в завода по случайна стечка обстоятелства и той става нейна съдба. Започнала през 1975 година, тя е една от първите пренамотвачки. Нейна учителка е съветската специалистка Аня Циганок от град Киев. От нея младата пренамотвачка взела любовта към труда, всеотдайност

та, чувството за дълг и стриктно изпълнение на възложените поръчения. И като при бавим краските на вроденото трудолюбие и сръчност се очертават контурите на професионалния й портрет. От него лъхат спокойствието и радостта, вечният стремеж към съвършенство. Защото в работата на пренамотвачката трябва да бъдат вложени и сръчната ръка на скулптора, и чувството за хармония на художника, и вроденият усет на жената към прекрасното.

„Искам да достигна 250 килограма на ден“ — каза Иванка и аз приех нейните думи не като мечта, а като нещо близко и реално. Тя и сега изпълнява дневната си норма 180 на сто. Но човешките възможности нямат граници, особено когато са съчетани с трудолюбие и упоритост.

Иванка работи коприна с номер шестдесет. На професионален език това е най-тънката, най-фината коприна и не всеки може да работи на нея. Нужни са опит и внимание. Това доверие тя е извоювала с прецизната си и качествена работа.

Когато я попиташ намира ли признание за своята работа, тя каза:

— По случай Деня на химика през миналата година бях наградена с „Народен орден на труда“ — бронзов, но това не е толкова важно. Доволна съм от своята работа, удовлетворена съм от резултатите, а не от наградите.

После началникът на смяната Найден Найденов и комсомолският секретар Живко Михайлов ми разказаха и за значката „Първенец в сферата на науката“, за книгите и грамотата, за похвалите и благодарностите...

Планът през миналата година Иванка Пелова е изпълнила с три месеца предсрочно, вместо с два, както е обещала. Член е на младежката производствена единица „Илияна Димитрова“, която е „лицето“ на смяната. С уважение говорят за нея колегите й, с признателност — работниците, които е обучила, с гордост — ръководителите.

В живота една жена е на мерила своето място, открила е себе си. От нея лъха онова българско, което ни оплива от „мадоните“ на Майстора — женственост и трудолюбие.

Юлия КУЛИНСКА
Снимка Божан ДИМИТРОВ

Преди 85 години социалдемократическата група във Велико Търново трескаво се подготвя да отпразнува за първи път организирано Първи май. Във връзка с това от името на Търновската дружинка секретарят и Стефан Димитров пуска обявление във в. „Работник“ за публично събрание в Работническия клуб (Дриновския хан, сега кино „Девети септември“) с дневен ред: 1. Целта и значението на празника на труда Първи май и 2. Исканията на работниците. Отрано Никола Габровски в статията си „Празника на труда“ обосновава международното значение на Първи май, като отбелязва, че в новата история на народите няма по-важни събития от празнуването на този велик ден на работническата класа, която, въодушевена от една и съща надежда и в името на едни и същи искания, напуска работа, организира публични събрания, митинги и демонстрации, на които издига лозунга за 8 часа работа, 8 часа почивка, 8 часа сън. „Този вик — пише Габровски — се разнася от единия до другия край на света, съединява чувствата и мислите на всички угнетени и експлоатирани във фабриките, занаятчийниците, рудниците.“

На страниците на социалистическия печат в предпразничните дни са поместени стиховете на Ботев „Борба“, „Моята молитва“

Първото чествуване

„Хаджи Димитър“ и др. Във възторжена статия-призив Георги Бакалов приканва всички да ударят камбаната на „рабочническото пробуждане“.

„Първи май“ е с което искаме признанието и уважението на 8 часа работен ден. Ако сега сме стотина, догодина ще излезем хиляди, до трета, четвърта — с десетки и стотици хиляди работници, тогава ний нас ще диктуваме волята на народа, ний ще се разпоредим с обществено и държавно работи, ний — работниците! Ето целта и значението на днешния наш празник!“

Първи май 1894 г. е посрещнат с всеобщо въодушевление и осъзнаване на значението му. Това показва значително нарастване на социалистическото движение в България. Въпреки преследванията на реакцията, социалистите, работниците, прогресивните интелектуалци навсякъде празнуват. Полиейските власти във Велико Търново правят опит да осуетят чествуването, но тържественото събрание се състояло и присъстващите слушат речите на Димитър Габровски, Никола Габровски, Гаврил Георгиев, Георги Бакалов. Гласувани са поздравителни телеграми до арестуваните социалисти, изпратен е адрес до ЦК на БРСДП:

„Търновската социалистическа младеж, като не се счита за отделна от работническото движение, по случай Първи май изказва солидарността си

с Вас, като Ви поздравява с празника, присъединява ви към си към общия вик на работниците. „Никола Габровски и другите съредактори на в. „Работник“ честитят всемирния празник на всички другари по убеждение и изказват пожелания „щото на следващата година Първи май да се празнува публично, както става в другите страни“. Същевременно чрез в. „Работник“ социалистическата младеж от Търново поздравява своите другари от София, а 7 празнуващи социалисти в града поздравяват членовете на Общото работническо дружество „Братство“ в София.

Далекотърновската социалдемократическа дружина чрез редактора на в. „Работник“ Н. Габровски получава десетки първомайски поздравителни телеграми от свои събратии от Свишов, Севлиево, Дриново, Разград, Сливен, Котел, Шумен, Варна, София, Орхание, Враца, Хасково, Ямбол. Ямболските социалисти благодарят на другарите си от Търново за изпратените червени ленти, с които манифестират на първомайския празник.

Отпразнуването на Първи май в Свишов преминава при открит терор — арестуван са най-активните членове на работническото читалище и на социалдемократическата група „Христо Ботев“, чиято първа организирана проява е чест

зуването на Първи май. Арестите са извършени в този ден и в Ески Джумая (Търговище), Кюстендил и др. Навсякъде полицията употребява всячески средства да осуети празника, да задуши социалистическото движение, треперейки пред растящото му влияние и сила, но „бесилни са да спрат силния порой — той ще ги завлече и потоци!“ — пише дописник от София.

За първи път през 1894 г. Първи май е празнуван и в някои села. Такива сведения намирам във в. „Работник“ единствено за село във Великотърновски окръг — Мухалица. Мусина, Емен и др. (дописникът не съобщава другите села). В Мусина червеното знаме се развива водно през целия ден пред селското читалище. В Мухалица три червени байрака стоят окачени на три елани „до вечерта. Мухалица изпраща делегат в Мусина да предаде първомайските им поздравления. Това било „велико зрелище от братска солидарност между селското съзнателно население“ — пише дописникът. Празнуващите 80 души от Мусина изпращат в специален адрес до ЦК на БРСДП поздравления и братски съчувствия до градските работници: „... и вижаме заедно с тях: „Да живее братската солидарност между градските и селските работници!“

С празнуването на Първи май българските социалисти заявяват своите интернационални връзки със социалистическите партии в другите страни и че са част от „Великата Международна Социалистическа партия“.

Маргарита ПЕТРОВА
Окръжен исторически музей

Завод с име на празник

През тази година в МЗ „Първи май“ — Полски Тръмбеш бяха внедрени няколко нови изделия, сред които особено място заема модулатна клетка за подравняване прасета. Произведените четири броя от нея са подложени на пробни изпитания. Добър прием сред селскостопанските труженници намира и новият фуражораздавач — КСА 5Б. Двете изделия са предназначени за износ в СССР.

Във всички производствени звена на завода вече е утвърдена вътрешностопанската сметка. Социалистическата организация на труда позволява в пълна степен да се обвърже работната заплата с крайните производствени резултати.

С оглед на бъдещото развитие и разширяването на успехите в завода се отделя значително място и на реконструкцията и модернизацията.

Внедрена е съвременна технологична линия за производство на фуражораздавачи. Обновиха се участък „Зърносушилня“ в монтажния цех, складът за готова продукция. С цел да се ликвидират кръсостаните товарни превози в механичния цех бе извършена модернизация на технологична линия. В плана за реконструкция и модернизация е предвидено строителство на цех за горешо поцинковане на де.

тайли, с което ще се създадат условия за увеличаване на антикорозионната устойчивост на изделията.

Борбата за икономия на суровини и материали е една от основните задачи, които колективът на завода се стреми да решава успешно. От началото на годината досега е реализирана икономия на 6 т прокат от черни метали, материалните разходи са снижени общо с 13 000 лева. Със своята работа се отличават бригадите на Димитър Йорданов от монтажния цех, на Ставри Стефанов и Христо Кънев от механичния цех, бригадата на формовъчниците от цех „Лепрен“.

Бригадата на Димитър Йорданов (на снимката) змие и лете работи на открито, но това не е пречка, а стимул за високи трудови резултати. През февруари работниците изостанали от графиката с 4 дни, но през март новото таването бе преодоляно. В чест на Първи май малкият колектив изпълни производствените си задачи с два дни предсрочно.

Такива хора са гаранция за бъдещите успехи на предприятието, за нови достойни срещи на патронния му празник.

Григор НИКОЛОВ

„Край Ангара отново ще цъфтят български мартеници“

Да се завърши в основни линии Братско-Уст-Илимския териториално-производствен комплекс, осигурявайки действие с пълна мощност на Уст-Илимската ВЕЦ и съоръжаване с участие на страните-членки на СИВ на Целулозния завод.

(Из Основни направления за развитието на народното стопанство на СССР за периода 1976—1980 г.)

Преди три години на трудовата вахта по строителните площи в Уст-Илимск застанаха членовете на българския младежки отряд „Георги Димитров“. Тяхното участие в построяването на всесъюзния ударен комсомолски обект — Горско-промишления комбинат — е ярък пример на пролетарския интернационализъм в действие, на нерушимата братска дружба между комунистическите партии и народите от голямото социалистическо семейство.

Неотдавна във Велико Търново гостува нашият съгражданин инж. Стефан СТАНЕВ, командир на отряда от неговото основаване. Той отговори на въпроси, зададени му от представител на вестника.

— Другарю Станев, бихте ли се върнали три години назад? Какви чувства предизвиква у Вас първия досег с не обаяния Сибир?

— 13 февруари 1976 година... Никога няма да забравя първата среща със съветските младежи при арката на Братското шосе. Всичко беше не обичайно и загадъчно — и природата, и климатът, и разстоянията. Митингът също бе

ше необикновен. Току-що бяхме попаднали сред сибирския мраз и снежните бури. Тогава топлите братски прегръдки вляха у нас увереността, че тук е нужен, много нужен наш труд, нашата всеотдайност. Сега, когато наблюдавам частта на раздяла с не обаяната страна и нейните хора, жарките лъчи на българското слънце ни заменят топлите думи на тяхната сърдечна благодарност.

— Какво беше за Вас и за останалите членове на отряда пребиваването на съветската земя?

— Три години — това е капка в морето на историята и цяла епоха в живота на нацията, български колектив. Ние воювахме, ние продължаваме да воюваме. Може би затова тук съветските другари ни наричат бойци. Нашите КРАЗове и БЕЛАЗи и „навъртяха“ до сега повече от 70 милиона тон-километра при изключително трудни условия. Пред очите ни изникна сред тайгата цял град, разля се огромното море на Уст-Илимската ВЕЦ. Но най-главното, струва ми се, е победата, която всеки извоюва над себе си. От нас изискваха, но и ни въряваха. А това доверие е най-голямото признание за нашия труд.

— Какво всъщност пред

Василий Иванович Рамус (вторият отдясно) сред българските си приятели.

ставяла „нашият“ обект — Горско-промишления комбинат?

— Това е уникален строеж, който поражда с мащабите и темповете си на изграждане. Трудно е да се говори за него, той трябва да се види. Съставен е от 9 зана, да, централно място сред които заема целулозният с капацитет около 500 000 тона суровина годишно. Участието на всяка от страните България, Унгария, ГДР, Полша и Румъния в неговото изграждане е от 62 до 80 мили

на рубли. Повече от главните му цехове са съединени в гигантски блок с общ повърхностна площ от около 230 километра, ширина — до 106 метра и височина — до 106 метра. Трябва да даде първа целулоза на 29 декември т. г.

— Разкажете по-подробно за българското участие в строителството, за връзките със съветските приятели.

— Основният ни девиз е „Два конгреса — една цел“. Защото и ние, и съветските ни колеги сме тук по поръчение на нашите братски партии. Колкото до това какъв е нашият дял в общата трудова надпревара, позволете да отговоря с думите на Василий Рамус, секретар на партийния комитет на Филиала УАТ „Братскгострой“. „Бойците от българския отряд са пример за нас във всяко отношение — високите им резултати задължават нашите момчета да се стягат, ний са в съревнование с тях. Българите съкратиха три пъти числото на непроизводителните дни в сравнение с 1976 година. И още нещо важно — нашите другари имат реалната възможност да изпълнят плана си за четирите години на петилетката до 1 май“.

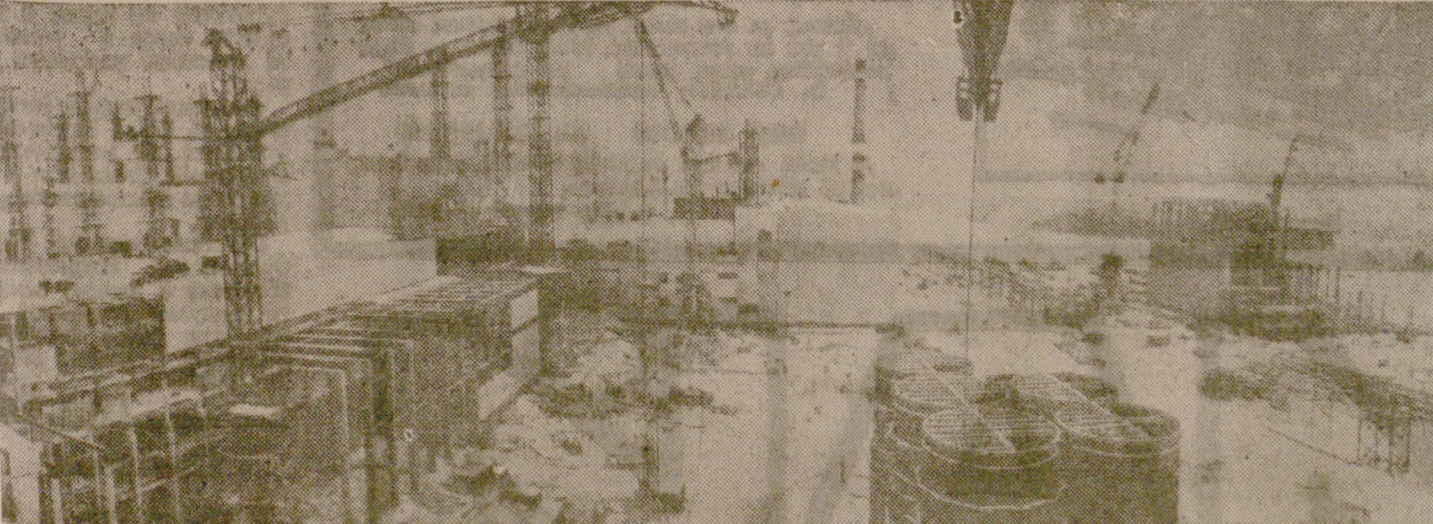
Кой е Василий Рамус? Най-истинският човек, когото познавам. Делегат на XVI конгрес на ВЛКСМ, лауреат на на

градата на Ленинския комсомол, шефствувал преди три години над Славчо Хаджиев и създавал от него истински автовадач-сибиряк. Славчо стана ръководител на младежката бригада „Александър Матросов“, участва като делегат на XIII конгрес на ВЛКСМ, награден е с почетния знак „Трудова доблест“ на ЦК на ВЛКСМ. Ето и родствената връзка — вестранът, един от основателите на Уст-Илимск възпитан достоен свой приемник — българин. Как тогава да не кажем, че съветският и българският народи са братя по кръв, по мисли, по дух!

Когато чествувахме нашия тригодишен юбилей бяхме организирана пресконференция, която започна малко необичайно. По Централната съветска телевизия беше излъчен документалният филм „Гласът на планетата Сибир“. Появиха се на екрана толкова познати ни обекти, а гласът на диктора, приповдигнат и тържествен, съобщи: „Тук в Сибир, беше прокаран български път, тук ние срещаме сибиряка от Велико Търново Стефан Костурков“. Да те нарекат сибиряк — знае те ли какво означава това?

Искам да завърша с началото и края на един репортаж, написан от журналиста Н. Зинченко: „Беше март. Завършихме му дни бяха слънчеви и тихи. Ръководителят на младежката бригада „Алберто Корвалан“ Цено Трифонов с червено-бяла мартеница на омаелената куртка се любува на могъщата тайга ч на пролетта. Тя идваше с голямото признание за неговия труд и с мартеничката — символ на вярата, надеждата, любовта — като благослов на бъдещето... Ще си отиде годината, ще завърши строителството на Уст-Илимския горско-промишлен гигант. Но няма да завърши дружба между народите-братя. Ще има писма, нови срещи. И след февруарските бури в града на младежите пак ще цъфтят край Ангара български мартеници“.

Разговора води Веселин ДОЛЧИНКОВ
Снимки В. БЕЛИХ
фоторепортер на в. „Уст-Илимска правда“

Увнушителната панорама на Уст-Илимския горско-промишлен комбинат.

ХУМОР И САТИРА

ТРУДЪТ

Природата е дала на човека много. Но човек иска още по-много. Народната поговорка обаче казва: „Искаш ли да ядеш с голяма лъжица, вземи и голяма мотика“, тоест труди се повече. А как стои въпросът с труда?

Учени хора, които се занимават с прогнози, твърдят, че ще дойде време, когато на хората ще плащат да седят и да не работят. Може и така да стане, но още не е станало. И затова колкото по-богата искаме да е трапезата и по-пълна домоът, толкова повече трябва да работим.

Навсякъде запратят ръкави и още не преполовил април, руква такъв поток от вестии и репортери за преизпълнени обещания и надпланови продукции който нито във вестниците, нито в програмите на радиото и телевизията се побира. И за всички става ясно, че Първи май наближава и започва да се стяга манифестацията.

Кого да сложим начело на тази манифестация, като кандидатите са много и един от друг по-достойни. Някога в първите години след победата беше лесно — има по една фабрика в град и тя водеше колоната. А сега и заводите много, и резултатите им хубави.

Хората от комплексите — и те със заслуги. И ние сме завод — казват те, — завод на открито. И при нас бригадната организация и стопанската сметка като в промишлеността, техниката ни не отстъпва по сложност, на сменни работници, повече от 1000 тона мляко сме надали досега над плана.

Строителите нищо да не казват, тяхното се вижда. На всяка крачка нови заводи, нови детски градини, нови жилища. Как да ги пренебрегнем.

А като се нареди колоната на колективите идва нова трудност, този път за предприемача. Защото коя ще е тази улица, по която да може да мине една редица от няколко десетки, а някъде и от стотина орденосъсци и първенци. А ще става и още по-трудно, защото на всеки празник като погледнеш орденосъсците и първенците станали повече. И още повече ще стават.

КОЛЮ СЛЪНЧЕВ

ХА! ХА! ХА!

Трудът е създал човека. Не знам само хали е било в редовно работно време.

Ще са необходими 50 души, които да работят деннонощно в продължение на 200 години, за да направят същите грешки, които една електронно-изчислителна машина може да направи само за две секунди.

Жената на съседа се разболя и я откарва в болница. А той — баща на четири деца — не знае, че какво по-напред да се захване.

Сутринта ги събуди всичките, приготви им закуска и ги изпрати на училище. Една седна да си отиде и звънецът излъкна. Пред вратата стоеше най-малкият син:

— Татко, аз не ходя още на училище!

— Как прекърват пенсионерството?

— Също както когато бях на служба, само че не на годишен отпуск.

Бояджия казва на помощника си:

— Иди в съседната стая и боядисай прозорците!

След малко помощникът се връща и пита:

— Да боядисам ли и рамките?

— Колега, върнаш ли в задгробния живот?

— Не!

— А трябва! В канцеларията те чака чичо ти, за чийто погребение ти взе отпуск и ходи миналата седмица.

Тридесетгодишен си, детето ни, а все още не имаш професия. Би трябвало да решиш най-после как во искаш да правим?

— Карьера.

Портиер на луксозен ресторант извиква такси и патоварна вътре трима много пияни клиенти.

— Слушай, — обяснява той на шофьора, — този такси живее на ул. „Акция“ другата — на ул. „Светогорска“ а третият — на ул. „Крайбрежна“.

— След малко шофьорът се връща заедно с пияните.

— Какво се е случило? — пита учуден портиерът.

— Обясни ми още веднъж всичко! На един остър завои те се омесиха!

— Идвам да поправа умишленици.

— Но той не е повреден!

— Тогава защо ме извикахте, другарко Петрова?

— Аз не съм Петрова. Семейство Петрови се преместиха преди една година.

— Чудна работа. Първо аякат спешно водопровод, чия пък после се преместват.

— Продавачът: — Тези панталони ви стоят отлично.

Купувачът: — Само дето ме стигат малко под мишниците...

— Вярно ли е, миличка, че сама готвиш на мъжа си?

— Да, но само когато ми му сърдита!

— Аз му казах, че не желая да го виждам повече — разказа една студентка на своя приятелка.

— Той навярно се смути и си отиде?

— Не, само угаси електричеството.

Тнес действително много се изисква от продавачите. Те трябва да претеглят тоно и своите думи.

Когато връчва наградата на бригадата, тя узна, че се е намирала в съринование.

Полобрия трудовата дисциплина: по-рано спяха на работните места, а сега само дремат.

— Изглеждаш уморен. Какво работиш?

— Нищо!

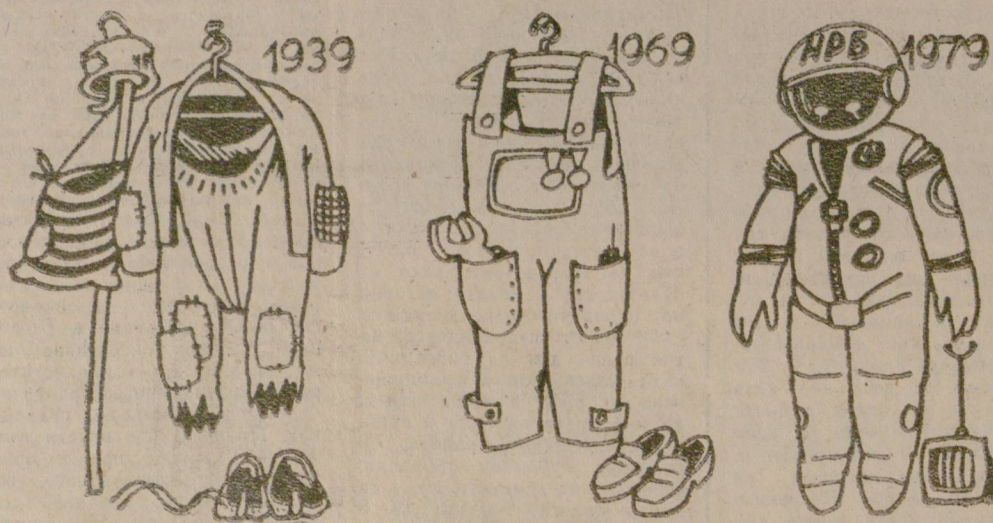
— В кое предприятие?

— Аз съм се заклела, да не се омъжвам, докато не навърша 25 години.

— А пък аз — отаръща нейната приятелка — съм се заклела да не навършвам 25 години, докато не се омъжа.

Петър БОРСУКОВ

ИЗ ИСТОРИЯТА НА БЪЛГАРСКИЯ РАБОТЕН КОСТЮМ

ИЛИ КОСТЮМИ, ВЗЕТИ ОТ ПРЕДИ И СЛЕД ДЕВЕТИ

В СВЕТА НА КАПИТАЛА

КОГАТО Е ОБЯВЕНА СТАЧКА

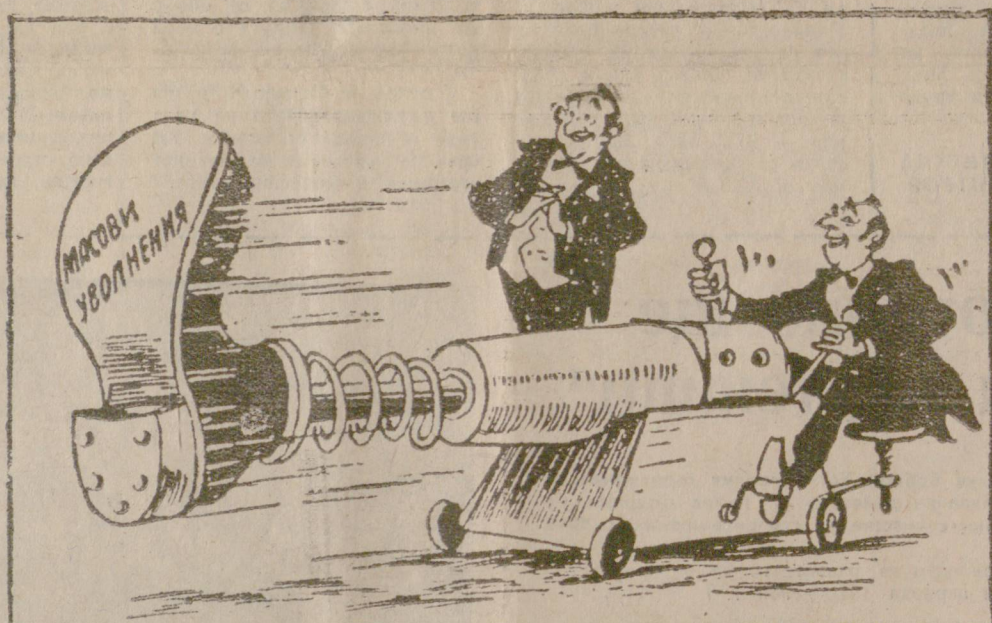

Работната ръка на Америка

Господарите на завода: — Безсрамници! Съм за перм мислят!...

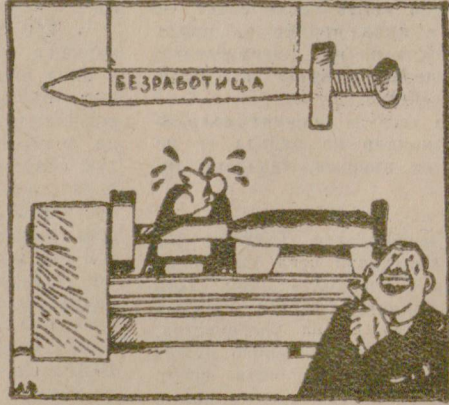
КАПИТАЛИЗМЪТ В ДЕЙСТВИЕ

— С това ще се борим срещу кризата!

Устроил се

Капиталистът: — Това е моя стара изпитана рецепта! Аз я използвам на болните работници и те започват да работят като коне!...

ВЪВ ФРГ

„Никога не бих казал, че гражданските свободи у нас са застрашени. Нима може да бъде застрашено нещо, което не съществува!“
П. ХИЛДНЕР, западногермански журналист

ПРЕД БЮРОТО ЗА БЕЗРАБОТНИ

— Майк, ние сме за друга опашка, тази е съмо за доктори на науките...

(„Дейла уърлд“ — САЩ)

МЕЖДУ АМЕРИКАНИ

— Безработицата отнася нагоре, акциите падат, цените се понижават, долларът пада... просто да те хване морска болест! (САЩ)
(„Сент-Луис пост диспатч“ — САЩ)

Карикатурите в блока „В света на капитала“ преиздадени от: „Космос сателит монитор“ — САЩ, „Канадиан трибуна“ — Канада, „Вархайд“ — Западен Берлин, „Еуронес“ — Италия, „Морнинг стар“ — Англия.

1300 и 35 от тях"

—предавания на Българската телевизия за Великотърновски окръг

(ПРЕДВАРИТЕЛНА ПРОГРАМА)

От тази вечер Българската телевизия и радио започват излъчване на програма за окръга. В продължение на 7 дни ще бъде представена обширна панорама на нашите постижения в изграждането на социалистическото общество, ще се разкаже за героичните борби на народа срещу фашизма и капитализма, за културните ни постижения.

Първото предаване на телевизията ще бъде тази вечер от 18.45 по първа програма. Във вторник от 17.30 „Българин да се наричам“: „Моят древен град“ — предаване за пионерите; сряда от 11.45 „Самоволска чаршия“ — документален филм; от 13.30 — Спорт; 15.00 — Студент „М“; гостува; четвъртък 18.40 — Селско стопанство — концерт; 20.30 Театрално студио „Време“ — „Слово за Търновград“ от Радко Радков; петък, 19.00 — Диалог между Дунав и Днепър; събота, втора програма 21.30 „Арбанаси“ — документален филм; неделя 10.00 Сладкарница „Захарко леле“ от Велико Търново; 13.30 Поглед, Царевград. Ветераните разказват. Земи си. На гости в Разпоповци. Трибуна „Култура“. Самоучебник. Гала концерт.

„Визитните картички“ на България

На 1 май т.г. българските филателисти отбелязват 100-годишнината от появата на нашите първи пощенски марки — неповторимите „сантимки“, които са гордост за всяка колекция.

В течение на своето еднодневно съществуване българските пощи са издали близо 3 хиляди миниатюрни графика — „Визитните картички на България“ — както ги бихме нарекли Георги Димитров.

И през настоящата година тематичният план на нашето маркизидане е разнообразен и богат. Той включва възпоменателни серии, посветени на 100-годишнината на „сантимките“ и на 100-годишнината от основаването на българската пощенска администрация. Предвидени са и няколко серии, предназначени за колекционерите на тематични серии — подготовка се извършва на интересните по редци „Стари часовникови кули“, „История на България“ — 1300 години българска държава, „13 зимни олимпийски игри“, „Фауна“, „Български писатели“ и др. Голямото космическо събитие за нашата страна — излитането на първия български космонавт, герою на НРБ и героя на СССР, подполковник Георги Иванов, бе означено със специални пощенски марки и с един блок.

Малина КАРАСИМЕОНОВА

Срещи с Бойка Вапцарова

В чест на 70-годишнината от рождението на големия пролетарски поет и революционер Никола Йонков Вапцаров Клубът на дейците на културата в Горна Оряховица организира в четвъртък среща-разговор със съпругата му Бойка Вапцарова. Тя разказа спомени за Вапцаров съвместния им живот и негналната борба в условията на постоянни полицейски репресии.

Следващия ден се състоя среща на Бойка Вапцарова с техникума по механотехника „Хараламби Стоянов“ и с техникума по електротехника „Ломоносов“.

Обществеността на Горна Оряховица и подрастващото поколение с интерес изслушаха възбуждащите спомени за героичния живот на човека, комуниста и поета Никола И. Вапцаров.

Георги ЕНЧЕВ

Съобщение

Следващият брой на вестника ще излезе в събота — 5 май.

ИНДЕКС 21301

МАИ